

Sygn. akt I C 2315/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Różalska - Danilczuk

Protokolant: aplikant adw. Katarzyna Książek

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Skarbu Państwa oraz Skarbowi Państwa – Ministrowi Finansów

o zapłatę

1. oddała powództwo
2. odstępuje od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego
3. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie) na rzecz radcy prawnego S. W., kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta) wraz z należnym podatkiem VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

Sygn. akt **I C 2315/13**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 marca 2013 roku powódka J. G. wniosła przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Skarbu Państwa oraz Ministrowi Finansów o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 13.452,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż dochodzi na podstawie art. 417(1) § 1 kc wyrównania szkody, na którą składają się utracone świadczenie emerytalne za miesiąc październik 2011 r. w kwocie 1.752,00 zł oraz szkoda, którą poniosła przy obowiązku podpisania nowej umowy o pracę na czas określony w kwocie 11.700 zł. Powódka podkreśliła, iż do wyrządzenia szkody doszło na skutek wydania aktu legislacyjnego, którego nieważność została stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego o sygn. akt K 2/12 z dnia 13 listopada 2012 r.

Dowód: pozw wraz z załącznikami-k.3-12

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w W. oddalił wniosek powódki o zwolnienie od kosztów.

Dowód: postanowienie-k.20-21, wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych-k.14-18.

Pismem z dnia 19 marca 2013 r. powódka wniosła skargę na ww. doręczone postanowienie, wskazując na swoją trudną sytuację materialną.

Dowód: pismo-k.31-35.

Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w W. utrzymał w mocy postanowienie Referendarza Sądowego z dnia 21 lutego 2011 r.

Dowód: postanowienie-k.37-38.

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 czerwca 2013 r. pozwany Skarb Państwa – Minister Finansów wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazał, iż wyrok TK z dnia 13 listopada 2012 r. będzie miał zastosowanie do osób, które nabyły uprawnienie emerytalne w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. W niniejszej sprawie pozwany podkreślił, iż powódka w żaden sposób nie wykazała w jakim czasie nabyła prawo do emerytury oraz czy te prawo zrealizowała. Sam fakt rozwiązania przez powódkę umowy a następnie podpisania umowy o prace na czas określony nie dowodzi odpowiedzialności Skarbu Państwa opartego na art. 417(1) § 1 kc.

Dowód: odpowiedz na pozew Ministra Finansów-k.52-57.

W odpowiedzi na pozew z dnia 27 czerwca 2013 r. pozwany Skarb Państwa – Minister Skarbu Państwa wniósł o zwolnienie od udziału w sprawie jako niewłaściwego statio fisci oraz wezwanie do udziału w niniejszym postępowaniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Ponadto, w przypadku nieuwzględnienia wskazanego wniosku wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu. Ponadto pozwany podniósł zarzut właściwości miejscowej sądu wnosząc o przekazanie sprawy do sądu właściwego miejscowo.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, iż powódka nie udowodniła, iż jej prawnie chronione dobra zostały naruszone obowiązywaniem normy nie zgodnej z Konstytucją RP. Ponadto pozwany podkreślił, iż pozwana nie należy do kategorii osób objętych powoływaniem wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.

Dowód: odpowiedz na pozew-k.62-65.

Pismem z dnia 29 lipca 2013 r. w odpowiedzi na pozew Ministra Finansów wniosła o wyznaczeniu pełnomocnika z urzędu.

Dowód: pisma-k.68.

Postanowienie z dnia 2 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w W. postanowił uznać się niewłaściwym miejscowo i sprawę przekazać do właściwości Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie.

Dowód: postanowienie-k.70.

Pismem z dnia 29 września 2013 r. powódka w odpowiedzi na pozew Ministra Skarbu powódka wniosła ponownie i wyznaczenie pełnomocnika z urzędu.

Dowód: pismo-k.95-97.

Pismem z dnia 5 listopada 2011 r. powódka w odpowiedzi na zarządzenie Sądu z dnia 25 października 2013 r. załączyła oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowym.

Dowód: pismo-k.102-104.

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawa-Śródmieścia w Warszawie postanowił ustanowić dla powódki pełnomocnika z urzędu.

Dowód: postanowienie-k.107.

Na rozprawie w dniu 27 marca 2014 r. pełnomocnicy pozwanych podtrzymali swoje stanowiska. Pełnomocnik powódki oświadczył, iż na podstawie akt załączonych do sprawy wynika, iż powódka osiągnęła wiek emerytalny w dniu 7 marca 2012 r. Ponadto w ocenie powódki okres wskazany w pismach pozwanych tj. od dnia 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. nie jest warunkiem realizacji prawa do emerytury, a w związku z tym, że powódka uzyskała prawo do emerytury w okresie późniejszym, roszczenie jest zasadne. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielanej z urzędu oświadcza, iż nie zostały one zaspokojone w części ani w całości.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. G. w okresie od dnia 4 listopada 1974 roku do dnia 31 października 2011 roku, była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w Akademii im. (...) w C., na stanowisku młodszego bibliotekarza a następnie starszego kustosza dyplomowanego. Umowa o pracę została rozwiązana za porozumieniem stron – emerytura.

Dowód: umowy o pracę z dnia 4.11.1974 r. oraz 27.11.1974 z Wyższą Szkołą (...) w C. (od dnia 1.10.2004 r. Akademia im. (...) w C.)-k.6-7,9.

W dniu 17 października 2011 roku J. G. zawarła z Akademią im. (...) w C. umowę o pracę na czas określony od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia 31 marca 2012 roku na stanowisku starszego kustosza dyplomowanego.

Dowód: umowa o pracę z dnia 17.10.2011r.-k.8.

Ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r., Nr 257, poz. 1726), w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) dodano art. 103a stanowiący, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz, którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego (art. 6 pkt 2 ww. ustawy). Na mocy zaś art. 28 ustawy zmieniającej do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 (tj. o emeryturach i rentach z FUS), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 roku. Na mocy przepisu art. 30 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw przedmiotowy akt prawny wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2011 roku.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku, wydanym w sprawie K 2/12 Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W uzasadnieniu w/w wyroku TK wskazał m.in., że emeryci, którzy nabyli prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 roku, mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie zmiany, czyli do dnia 30 września 2011 roku. Jeżeli do tego momentu stosunek pracy nie ustał, wypłata emerytury zostawała przez ZUS wstrzymana, poczynając od 1 października 2011 roku. Należy zwrócić uwagę, że obowiązująca regulacja nie wyłączała możliwości łączenia emerytury

z dochodami z pracy zarobkowej, lecz uzależniała wypłatę emerytury od rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą (pracodawcami), u którego dana osoba była zatrudniona bezpośrednio przed złożeniem wniosku o emeryturę. Emeryt mógł wrócić do pracy do tego samego lub innego pracodawcy (oczywiście, o ile zostanie zatrudniony) i pobierać zarówno wynagrodzenie, jak i emeryturę. Przy tym, osoby, które osiągnęły powszechny wiek emerytalny, mogły bez ograniczeń łączyć emeryturę z zarobkiem, gdyż nie mają do nich zastosowania zasady zmniejszenia oraz wstrzymania wypłaty świadczenia ze względu na wysokość osiągniętych zarobków (zob. także M. W., Wypłata emerytury - pod warunkiem rozwiązania stosunku pracy, (...) nr (...), stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie zmian w systemie emerytalnym z dnia 30 marca 2011 r., znak (...)023- (...)).

Nadto TK wskazał, że ryzyko emerytalne to zdarzenie prawne uzasadniające realizację prawa do emerytury. Określenie jego treści przez ustawodawcę jest dla adresatów takiej regulacji informacją, jakie warunki muszą spełnić, żeby zrealizować swoje prawo do świadczenia emerytalnego. W tym kontekście, jeśli ubezpieczony już raz te warunki skutecznie spełnił, to niedopuszczalne jest - z punktu widzenia zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa - nakazanie mu zastosowania się do nowej treści ryzyka, czyli nakazanie mu ponownego zrealizowania już raz skutecznie nabytego i zrealizowanego prawa do emerytury. Osoby, o których mowa, podjęły decyzje o przejściu na emeryturę, nie mogąc przewidzieć, że przepisy zmienią się na ich niekorzyść. W przeciwnym wypadku nie składałyby one wniosku o ustalenie prawa do świadczenia emerytalnego, bo korzystniejsze byłoby dla nich pobieranie wynagrodzenia niż dużo mniejszej emerytury, o którą wystąpiłyby po ustaniu zatrudnienia i która wówczas byłaby wyższa niż ta wyliczona w chwili, gdy złożyły wniosek po osiągnięciu wieku emerytalnego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy i wskazanych powyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu oraz nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania powódka domagała się zasądzenia odszkodowania w wysokości 13.452,00 złotych. Roszczenie swe wywodził z zapadłego w dniu 13 listopada 2012 roku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art., 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Powódka w pozwie podnosiła, iż decyzję o rozwiązaniu umowy o pracę podjęła, gdyż chciał zachować uprawnienia emerytalne, nie wskazywała jednak, kiedy je nabył.

Z obowiązujących przepisów prawa cywilnego wynika, iż jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie aktu normatywnego, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności tego aktu z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą (art. 417 1 § 1 kc). Przepis artykułu 417 1 § 1 kc normuje odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa za tzw. bezprawie legislacyjne, czyli w związku z wydaniem aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą. Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 417 1 § 1 kc są, obok stwierdzenia we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem aktu normatywnego, także wyrządzenie szkody przez tenże akt normatywny oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a wydaniem określonego aktu normatywnego.

Sąd zważył, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają charakter prawotwórczy, a sam Trybunał pełni tutaj rolę ustawodawcy negatywnego, bowiem w sytuacji, gdy norma prawna, która jest wyrażona w przepisie prawnym uznana zostanie za niekonstytucyjną, zostanie wyłączona z systemu norm prawnie obowiązujących. Uwzględnić należy

jednak różnorodność skutków prawnych związanych z ustaleniem niekonstytucyjności przepisu. W niektórych swoich rozstrzygnięciach Trybunał Konstytucyjny odnosi skutki swego rozstrzygnięcia (w sposób wyraźny) wyłącznie do stanów na przyszłość. Wówczas przyjąć należy, że odpada możliwość uznania dotychczasowego stanu prawnego za niezgodny z Konstytucją. W konsekwencji nie można przyjąć, w odniesieniu do zdarzeń zaistniałych w czasie poprzedzającym wejście w życie takiego orzeczenia TK, że nastąpiło stwierdzenie we właściwym trybie niezgodności ustawy z Konstytucją, co uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 417 1 § 1 kc. Ponadto orzeczenia TK mogą również zawierać odroczenie terminu utraty mocy obowiązującej przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją. Powoduje to, że do wskazanej w wyroku Trybunału daty utraty mocy obowiązującej dany przepis powinien być uznany za zgodny z prawem i nie można do tej daty stosować odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 417 1 § 1 kc. Trybunał Konstytucyjny wydaje też orzeczenia, gdzie niekonstytucyjność aktu normatywnego odnosi się do określonego czasu, np. od chwili wejścia w życie nowej Konstytucji RP, czyli od dnia 17 października 1997 roku. Określona przez TK data wyznacza wówczas okres, od którego mogą być rozważane skutki odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 417 1 § 1 kc.

Zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji RP orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny – dwunastu miesięcy. W przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nieprzewidzianymi w ustawie budżetowej, Trybunał Konstytucyjny określa termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego po zapoznaniu się z opinią Rady Ministrów. Jeśli więc Trybunał nie postanowi inaczej, to orzeczenie o niekonstytucyjności normy prawnej wywołuje skutki na przyszłość (*ex nunc*). Natomiast, jeżeli Trybunał w treści swojego orzeczenia postanowi inaczej, to orzeczenie jego działa ze skutkiem *ex tunc*, do czego podstawę daje art. 190 ust. 3 Konstytucji RP.

W tym miejscu podnieść należy, iż w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12, Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił, iż z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw utraci moc art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od dnia 1 stycznia 2011 roku.

Z powyższego wynika, iż wyłącznie tych osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku, nie dotyczył obowiązek wcześniejszego rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą. Wskazać należy, że cezura czasowa wskazanego czasokresu wynika stąd, iż w dniu 8 stycznia 2009 roku weszła w życie nowelizacja ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2008 r., Nr 228, poz. 1507, art. 37), na mocy, której uchylono przepis art. 103 ust. 2a tejże ustawy, a który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz, którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Z kolei data końcowa, tj. 1 stycznia 2011 roku wynikała stąd, iż w tym dniu zaczął obowiązywać przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS dodany ustawą nowelizującą z dnia 16 grudnia 2010 roku (Dz. U. z 2010 r., Nr 257, poz. 1726). Na marginesie wskazać należy, iż brzmienie dodanego przepisu art. 103a było tożsame z brzmieniem uchylonego przepisu art. 103 ust. 2a obowiązującej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 t.j.).

Naprawienie szkody wyrządzonej przez przepisy uznane za niekonstytucyjne, może nastąpić jedynie poprzez interwencję ustawodawcy polegającą na wprowadzeniu incydentalnych przepisów, pozwalających na naprawienie negatywnych skutków obowiązywania przepisu uznanego za niekonstytucyjny lub wystąpienie z roszczeniem przeciwko Skarbowi Państwa na podstawie art. 417 1 § 1 kc.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, że J. G. nie przytoczyła w pozwie, ani w późniejszym toku postępowania, istotnej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności, tj. daty nabycia prawa do emerytury i jego zrealizowania. Okoliczność ta, co wynika z powyższej części uzasadnienia, jest decydująca do stwierdzenia, czy powoływane przez powódkę orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, odnosi się do sytuacji powódki. Trybunał Konstytucyjny, w przedmiotowym orzeczeniu nie zakwestionował bowiem reguły, lecz obowiązek rozwiązania umowy o pracę przez osoby, które nabyły prawo do tego świadczenia w okresie, w którym omawiana zasada nie obowiązywała, tj. w okresie od dnia 08 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku.

Z dołączonego do pozwu dokumentów w postaci umów o pracę oraz świadectwa pracy można jedynie domniemywać, że powódka zrealizowała przed dniem 1 stycznia 2011 roku prawo do emerytury. Powódka przedstawiła jedynie świadectwo pracy, z którego wynika, iż była zatrudniona w Akademii im. (...) w C. w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 1 listopada 2011 r. do 31 marca 2012 r. W związku, z czym w ocenie Sądu na podstawie zebranego materiału brak jest dowodu potwierdzającego, iż powódka objęta była działaniem art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r. w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jeśli powódka nabyła w w/w dniu prawo do emerytury to orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, na które się powołuje, jej nie dotyczy. Jeszcze raz bowiem trzeba podkreślić należy, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie dotyczyło osób, które nabyły prawo do emerytury w stanie prawnym, kiedy obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, zgodnie, z którym zawieszano wypłatę świadczenia z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz, którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Niekonstytucyjność dotyczy bowiem tylko osób, które nabywały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku, czyli w czasie obowiązywania regulacji niezawierającej wymogu rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą dla uzyskania świadczenia emerytalnego, a co do których wskutek wprowadzenia przepisu art. 103a ustawy emerytalnej, obowiązującego od dnia 1 stycznia 2011 roku, zawieszano wypłatę świadczenia.

Wobec powyższego Sąd zważył, że jedynie w wypadku, gdyby powódka nabyła prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 30 grudnia 2010 roku, wówczas, po wykazaniu pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, Sąd mógłby – w świetle wyroku TK z dnia 13 listopada 2012 roku, uwzględnić roszczenie o naprawienie szkody powstałej z tytułu utraconych zarobków w związku z rozwiązaniem stosunku pracy w celu pobierania emerytury. Wskazać jednak należy, że wówczas na powódce spoczywałby ciężar dowodu, który musiałaby wykazać powstałą szkodę, jej wysokość oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą, a wydaniem aktu normatywnego, który został uznany za niekonstytucyjny. Powódka w toku niniejszego postępowania nie wykazała związku przyczynowego łączącego ewentualny uszczerbek z bezprawną działalnością prawotwórczą jak i samej szkody. Nie wykazała również, aby przysługiwały powódce świadczenie w postaci trzynastej pensji, czy nagrody jubileuszowej, a także adekwatnego związku pomiędzy ich ewentualną utratą a wejściem w życie art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r. Na taką samą ocenę zasługuje argument gwarancji kontynuowania zatrudniania na dotychczasowych warunkach pracy i płacy do ukończenia przez powódkę 70 roku życia. Za takim stanowiskiem przemawia propozycja pracodawcy powódki do zwarcia umowy tylko i wyłącznie na okres 5 miesięcy czyli do ukończenia 60 roku życia.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd – w oparciu o wyżej wskazane przepisy - oddalił powództwo w niniejszej sprawie (pkt1).

Sąd orzekł również o nie obciążaniu pozwanych kosztami zastępstwa procesowego. Z art. 102 k.p.c. wynika bowiem, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zatem zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Regulacja ta jest jednak rozwiązaniem szczególnym, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje ona pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366).

Odpowiednikiem powyższego jest również art. 113 ust. 4 u.k.s.c., który stanowi, że w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może odstąpić od przewidzianego w art. 113 ust. 2 i 3 u.k.s.c. obciążenia kosztami sądowymi m.in.:

strony, której czynność spowodowała ich powstanie. Ze względów słuszności przepis ten znajduje zastosowanie w okolicznościach konkretnej sprawy zasługujących na miano wyjątkowych, zaś decyzja sądu o jego zastosowaniu zależy od konkretnego stanu faktycznego (wyrok SN z dnia 10 stycznia 1969 r., II CR 506/68, OSNC 1969, nr 9, poz. 166).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu obciążenie powódki kosztami postępowania stałoby w opozycji do zasady słuszności, o której mowa w art. 102 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd jednocześnie nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego S. W., kwotę 2.400 zł wraz z należnym podatkiem VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zgodnie bowiem z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163 z 2002 r., poz. 1349) koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują opłatę w wysokości nie wyższej niż 150% stawek minimalnych oraz niezbędne, udokumentowane wydatki radcy prawnego. Natomiast z § 6 pkt. 5 rozporządzenia wynika, iż stawka minimalna za prowadzenie spraw, w których wartość przedmiotu sporu w zakresie 10.000 zł - 50.000 zł wynosi 2400 zł. Do kwoty tej należało doliczyć obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 2 i 3 wyroku.

Zarządzenie: (...)